

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2012/0045 van 7 maart 2012
in de zaak 1011/0896/SA/3/0921

In zake: de heer [REDACTED], wonende te [REDACTED]
verzoekende partij

tegen:
de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**
verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 20 juni 2011 en geregulariseerd bij aangetekende brief van 14 juli 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 28 april 2011.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Boechout van 31 januari 2011 verworpen.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij de stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het bouwen van een paardenstal.

Het betreft een perceel gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend. Zij heeft wel het originele administratief dossier neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 29 februari 2012, alwaar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij, in persoon aanwezig, is gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. FEITEN

Op 2 augustus 2010 heeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Boechout aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het plaatsen van een weideafluiting en het bouwen van een schuilhok op het noordelijk gedeelte van het perceel. Op 20 september 2010 werd de stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het oprichten van een permanente stal, bestaande uit grijze betonblokken, houten deuren en een betonnen vloer, op het zuidelijk deel van het perceel.

Op 1 december 2010 (datum van het ontvangsbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Boechout een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor "het bouwen van een 'tijdelijke' paardenstalling". De inplanting van de constructie is voorzien op dezelfde plaats als deze die het voorwerp uitmaakt van de beslissing van 20 september 2010.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgestelde gewestplan 'Antwerpen', gelegen in agrarisch gebied en in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Het perceel is tevens gelegen binnen de omschrijving van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'Afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen', zoals vastgesteld bij besluit van de Vlaamse minister op 4 september 2009, dat echter geen specifieke bestemmingsvoorschriften bevat.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 20 december 2010 tot en met 18 januari 2011, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling brengt op 11 januari 2011 een ongunstig advies uit.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar brengt op 24 januari 2011 een ongunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Boechout weigert op 31 januari 2011 rechtstreeks een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij en overweegt hierbij het volgende:

“ ...

Overwegende dat de aanvraag niet verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening van de strook;

Overwegende dat de voorliggende weg onvoldoende uitgerust is, gelet op de plaatselijke toestand;

Overwegende dat de beperking in de tijd niet wordt aangegeven, zodat het gevaar bestaat dat het om een permanente constructie gaat;

Gelet op de brief dd 24.09.2010 van de gemeente aan de aanvrager, waarbij reeds werd meegedeeld dat zelfs een ‘tijdelijke’ stalling niet aanvaardbaar is

...”

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 23 februari 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Boechout brengt op 7 maart 2011 een ongunstig advies uit.

In zijn verslag van 21 april 2011 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

De verwerende partij beslist op 28 april 2011 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren en overweegt hierbij het volgende:

“ ...

De voorliggende aanvraag voorziet het bouwen van een tijdelijke stalling voor paarden met een beperkte oppervlakte (ca. 40m²).

De aanvraag is in overeenstemming met deze planologische bestemming van het gewestplan.

De aanvraag dient getoetst op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

Op een onbebouwd agrarisch weideperceel kan enkel een eenvoudig houten schuilhok met één zijde en beperkt in afmetingen aanvaard worden gelet dat de schuilhokken niet voor verdere versnippering zorgen en weinig visuele impact hebben. Een schuilhok is in functie van het beschutten van weidedieren tijdens het graasseizoen. Waar schuilhokken voor sommige diersoorten kunnen volstaan voor tijdelijke- en zomerstalling, is duidelijk dat dit niet voor alle diersoorten geldt in ons specifiek klimaat. Vanuit het oogpunt van dierenwelzijn hebben de meeste weidedieren, uiteraard ook die van de niet-beroepslandbouw of de hobbyhouderij, tijdens de winterperiode beschutting nodig; De dieren worden ook in de winterperiode ondergebracht in stallen (permanent of tijdelijk).

Het oprichten van permanente stallingen, die geen betrekking hebbend op effectieve beroepslandbouwbedrijven dienen in principe opgericht te worden binnen de huiskavel of op korte afstand van de woning zodanig dat de woning en de stalling een bouwfysisch geïntegreerd geheel vormt. Dit vanuit het oogpunt van clustering zodat het aanwezige gave landschap zoveel mogelijk kan behouden blijven. Enkel wanneer om technische of milieuhyginische reden de stalling niet kan worden opgericht binnen de huiskavel kan een ‘tijdelijke’ stalling elders worden toegestaan. Beroeper woont in het centrum van Mortsel waar geenszins de mogelijkheid bestaat om de dieren te houden op de huiskavel. Derhalve

vraagt de beroeper de oprichting van een tijdelijke stal op een geïsoleerd perceel in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied in de gemeente Boechout.

De beroeper beschikt over een vergunning voor het oprichten van een schuilhok afgeleverd op 02/08/2010 en heeft eerder al een weigering gekregen voor het oprichten van een permanente stalling.

De vorige aanvraag betrof een stal van 30m². De huidige aanvraag betreft een constructie die ca. 40 m² groot is. De gevraagde constructie wordt dan ook telkens groter en groter. Het is dan moeilijk aan te nemen gelet de aanvrager over een vergunning beschikt voor het plaatsen van een schuilhok dat de gevraagde stalling van tijdelijk karakter zal zijn. De stalling zal ditmaal worden voorzien in houten wanden en een metalenplaten dakbedekking. Dit zijn lichte en gemakkelijk verwijderbare materialen. Het landschap is ter hoogte van de aanvraag aangetast door de aanwezigheid van landbouwbedrijven en dit zowel links als rechts van het betreffende perceel. Echter de gevraagde inplanting bevindt zich op respectievelijk 60 en 90m van de aanpalende bebouwing. Gelet dat het tijdelijke karakter in vraag kan worden gesteld om reden dat er reeds een vergunning voor een schuilhok werd bekomen, de opeenvolgende aangevraagde constructies steeds in grootte toenemen en daarenboven de dieren niet op eigen initiatief de stal kunnen verlaten, is het ten zeerste wenselijk dat de constructie wordt opgericht op korte afstand van bestaande bebouwing in het landschap (clustering). Omwille van de aanwezige percelering en eigendomsstructuren bestaat niet de mogelijkheid om de gevraagde constructie op betreffende perceel te clusteren met bestaande bebouwing in het gebied. Derhalve wordt het standpunt van de gemeente bijgetreden dat vanuit goede ruimtelijke ordening slechts een schuilhok aanvaardbaar is in deze omgeving. Gelet op de aanwezigheid van landbouwbedrijven en het slechts gaat om twee paarden, bestaat wellicht de mogelijkheid de dieren voor de winterperiode onder te brengen bij dergelijk bedrijf of een paardenhouderij.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing met een aangetekende zending van 23 mei 2011 betekend aan de verzoekende partij. Het beroep, ingesteld met een aangetekende brief van 20 juni 2011, is bijgevolg tijdig conform artikel 4.8.16, §2, 1°, a VCRO.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partij is de aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning. De tekst van artikel 4.8.16 §1, 1° VCRO is duidelijk en duidt de aanvrager van de vergunning aan als een belanghebbende die beroep kan instellen bij de Raad. De aanvrager van de vergunning moet zijn belang niet verder aantonen.

C. Ontvankelijkheid wat betreft het voorwerp van het beroep en de bevoegdheid van de Raad

1.

In zoverre de verzoekende partij vraagt toepassing te maken van de omzendbrief RO/2002/01 en de Raad hiermee, minstens impliciet, lijkt te verzoeken om haar op grond van de criteria van vermelde omzendbrief een stedenbouwkundige vergunning te verlenen, is de Raad van oordeel dat het voorliggende beroep onontvankelijk is.

De Raad heeft als administratief rechtscollege immers enkel een vernietigingsbevoegdheid, waarbij hij in eerste instantie een legaliteitstoets zal uitvoeren en zich niet in de plaats mag stellen van de verwerende partij om tot een beoordeling van de aanvraag over te gaan. Ook de aan de Raad toegekende opportuniteitstoets van de kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van de toetsing, door de overheid, aan de goede ruimtelijke ordening (artikel 4.8.3, §2 VCRO), verleent aan de Raad niet de bevoegdheid om zelf een vergunning toe te kennen of om aan een overheid een injunctie te geven een positieve beslissing te nemen.

2.

In zoverre vermelde vraag moet begrepen worden als een verzoek om, in geval van de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, toepassing te maken van artikel 4.8.3, §1, tweede lid, 2° VCRO, is de Raad van oordeel dat vermeld verzoek pas aan de orde zal zijn bij de behandeling van de vordering tot vernietiging.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van de artikelen 4.8.13 VCRO en 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet worden afgeleid dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan worden geschorst ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij omschrijft geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij middels de voorliggende vordering tot schorsing wenst te voorkomen en vraagt de Raad zonder meer om de bestreden beslissing te schorsen.

Beoordeling door de Raad

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St.* VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

Hoewel de griffie van de Raad de verzoekende partij met een aangetekende zending van 28 juni 2011 de mogelijkheid heeft geboden om haar oorspronkelijk verzoekschrift in toepassing van artikel 4.8.17, §2 VCRO te regulariseren, ook voor wat artikel 4.8.16, §3, derde lid VCRO betreft,

stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen redenen aanduidt op grond waarvan zij, bij wijze van voorlopige voorziening, om de schorsing van de bestreden beslissing verzoekt en dat de verzoekende partij in het licht van artikel 4.8.13 VCRO evenmin aangeeft welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zij met haar vordering tot schorsing wenst te voorkomen.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is enkel ontvankelijk in zoverre de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de bestreden beslissing wordt nagestreefd.
2. De vordering tot schorsing wordt verworpen.
3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 7 maart 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

 met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Hildegard PETTENS

Filip VAN ACKER